

Synnyin Anttolassa, mutta Mikkelin keskussairaalassa oikeastaan, koska Anttola oli tuolloin vuonna 1968 oma kuntansa. Maalaistalon elämään kuului ulkosauna ja huussi, heinätyöviikot kesäisin ja koulumatkat järven jäällä tai rospuuttokeleillä viisi kilometriä sivuteitä. Kevät oli aina jännittävää aikaa lapselle, kun jäät lähtivät, ja toisinaan jäällä pystyi luistelemaan missä vain, kun lunta ei ollut. Silloin koulumatka oli erityisen jännittävä, sillä jäässä oli halkeamia ja railoja ja melkein saatoi kuvitella, miten kalat uiskentelivat aivan jään kannen alla. Lankapuhelin oli pikkuhuoneessa ja puhelut tilattiin etukäteen: muistan vielä, että numeromme oli Anttola 22. Jos soitin vaikka Hauhalaan ystävälleni, sanottiin tietysti Hauhala ja numero. Isoisäni oli kunnanjohtajana pitkään ja koska puhelin oli hänen elämänsä tärkeintä tekniikkaa, hän vastasi aina jämäkällä äänellä: Kauraharjussa. Ääni olisi kantanut naapuriin, jos se olisi ollut lähempänä kuin pellon takana.

Sari Noponen